

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

karakedi

ISSN: 2651-4109

YIL: 2026 SAYI: 75

KALAN YAYINLARI

Basım, Yayım, Dağıtım'da 27 Yıllık Uluslararası Bir Yayınevi

@karakedidergi

www.karakedidergi.com

@Karakedi_Dergi

karakedi.dergi@gmail.com

İÇİNDEKİLER

KÜNYE

Editör: Dr. Yusuf ARSLAN

Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ

Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Niyazi YAŞAR

Aydan AY

Gürkan VURAL

Yusuf ARSLAN

Haydar KARAAĞAÇ

Issn: 2651-4109

karakedi.dergi@gmail.com

Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu yazarına aittir.

KALAN YAYINLARI Üyesi Bir Dergi...

1999'dan beri...

SUNUŞ	3
YALNIZLIKLARA	3
SEVGİ EROL ÖÇAL	3
NAKKAŞ	4
KEMAL BAYRAKCI	4
KARŞIKI TEPE	4
FAİK KUMRU	4
SEN GİDERKEN	5
HİLAL ŞAHİN	5
DUYGU KIZIM	5
ELVİN MÜTALİBOĞLU	5
AYNI ŞEHİRDEYDİK BUGÜN	6
MEHMET ŞİRİN AYDEMİR	6
TEBRİZ ŞİİRİ.....	7
CİHAN SÖYLEMEZ.....	7
DOLUNAYIN KANLI GÖZYAŞLARI	7
LAVİN MİRZA	7
NERESİNDEYİZ ÖLÜMÜN?	8
HIZIR İRFAN ÖNDER.....	8
NASIRLI ELLERİN ÇATLAĞI	8
CEMAL KARSAVRAN	8
HEYKEL	9
OKTAY GÜLER.....	9
ÇİÇEKÇİ KADINLAR	9
CAFER YURTSEVER.....	9
AB-I HAYAT	11
HAYRUNNİSA AŞİROĞLU	11
YARIŞMA DUYURULARI	14
SÖYLEŞİLER	14
KALAN'DAN YENİ ÇIKANLAR.....	25

SUNUŞ

Karakedi Kùltür Sanat Edebiyat Dergisi'nin 75. sayısıyla bir kez daha okurlarımızla buluşmanın heyecanını yaşıyoruz. Her sayı, bizim için yalnızca bir yayın değil; aynı zamanda edebiyatın, düşünce-
nin ve estetik arayışın yeniden kurulduğu bir buluşma zemini. Mart sayımızda bu anlayışın izini sürerek, farklı sesleri ve bakış açılarını bir araya getiriyor.

Bu sayıda; şiirin incelikli dili, öykünün derinlikli kurgusu, denemenin sorgulayıcı tonu ve eleştirinin ufuk açıcı yaklaşımı iç içe geçiyor. Hem usta kalem-
lerin birikimi hem de yeni yazarların taze soluğu, Karakedi'nin sayfalarında bir araya gelerek okura çok katmanlı bir okuma deneyimi sunuyor. Edebiyatın bireysel olanla toplumsal olan arasında kurduğu köprü, bu sayıda da farklı yönleriyle kendini hissettiriyor.

Zamanın hızla akıp gittiği, sözün çoğu zaman yüzeyselleştiği bir çağda; edebiyatın derinlikli ve kalıcı sesine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğumuza inanıyoruz. Karakedi, bu ihtiyaca cevap verme çabasını sürdürürken, okurla kurduğu bağı da güçlendirmeyi amaçlıyor.

Bu sayının hazırlanmasında emeği geçen tüm yazarlarımıza, editörlerimize ve dergimizi sahiplenen okurlarımıza teşekkür ederiz.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle...

YALNIZLIKLARA

SEVGİ EROL ÖÇAL

sökülen dişleriyle gülümser rüzgar
yalnızlıkların kuytu köşelerinde
gökyüzü kuşları gelin gezdirir alacalarda
bir çocuk salıncak kurar bulutlara
düşleri sıcacık yuva
tutuşur düşünün sıcaklığı, içerisi yara
döner akşama sema
mavinin tülleri bulanır gün ışığına
serer aydınlığını cümle kurda kuşa
ay su içer yıldızlarla
sessiz dalgalı sazlıklarda
ürkek, savruk, tutkulu yağmur
ıslak gözlü camlarda
düşünceli evler, soluk tenli, kara
gözleri acı dolu çocuklar yarınsız yalnız
rüzgar sökülen dişleriyle gülümser yalnızlıklara

NAKKAŞ

KEMAL BAYRAKCI

İçindeki duvarlardan
söküp attığın taş
açar değdiği yerde kırmızı
bir gül gibi mealini.
Kalbindeki söküşü
yamayamayan nakkaş
kendi içini yonttukça
siler aşkın cermalini.

KARŞIKI TEPE

FAİK KUMRU

şu karşıki tepeye göm beni
yüreğinin yerine
güneşin doğduğu yöne
güneş her sabah benim üstümden
hâtıralarımla beraber
gözlerine doğsun
kıymeti bilinirmiş söylenirmiş
gidenin arkasından
sen de an beni için cız etsin
ah edip geçen yakalayamadığımız
günlerin arkasından
yollar gibi hayat da
çabuk geçiyor
yolun sonuna ömrün sonuna
gelince vedâ etmek
mutlulukla el sıkışmadan
ne kadar acı ve kahr dolu
gözlerinden süzülen iki damla yaşla
her şeyi özetleyebileceğini sanırsın
oysa hiçbir şeye yetmez sevdiğim
cümle başı benimdi
noktasını da sen koy
ama bu cümle benim deme
noktaya bakarak
başı ben oldum
sonum ise sen

SEN GİDERKEN

HİLAL ŞAHİN

Sen giderken
Ben başka şehirden şiir yazacağım
Nasılsın diyeceğim sana
Sen giderken...

Bıraktığın yerde olacağım
Elimde kalem
Parmaklarımın ucunda sen
Başka limandan sana yazacağım...

DUYĞU KIZIM

ELVİN MÜTALİBOĞLU

Gelişinle can kattın canımıza
Bak döndün sevgi dolu rüyamıza
Konuk oldun sen ömürlük hülyamıza
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen ömür bahçemin bir şahanesi
Mutluluğun kalbimde nişânesi
Babasının kuzusu bitanesi
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sensin benim tek umudum dileğim
Sevda dolu şairane yüreğim
Dünyalar tatlısı küçük meleğim
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen parlak güneşsin sönmeyeceksin
Yaşama sebebim, her zaman sensin
Mevla`mın bizlere hediyesisin
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen doğdun hayatım bir şenlik buldu
Sesini duyunca gözlerim doldu
Allahım! Çok şükür bir kızım oldu
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

AYNI ŞEHİRDEYDİK BUGÜN

MEHMET ŞİRİN AYDEMİR

Serdivan' da

Sen,
Düşler ülkesinde,
Nasıl daha güzel olurum diye çırpınırken,
Ağırlığından mustarip omuzlarım,
Senin can kırıklarını sırtlanmıştı.
Şehirdi,
Havada sen dışında,
Kokan tek şey ten kırıklarıydı.
İkisi üçü bir araya gelse,
Can yakardı oysa.
Rüzgâr sakın, hep içime bir esinti vardı.
Kaç yabancı gözde resmin vardı.
Her insan biraz aralık değil mi?
Keşfetsin biri diye bırakmaz mı bir kapı?
Bir araya gelmesi gerekirken,
Ayrı ayrı tüm evren.
Başka tanrıların çocukları gibi.
Dargın, kırgın, yavaş ve sığ yol alırlarken,
Bir tek biz umutsuz.
Tasalanma gayretini başka dimağlara bırakmıştık.
Şehir seni bulamamacasına saklamıştı.
Yorgun avcıların torbaların dan sallanan
hiç bir saç senin değildi.
Direkler, bulvarlar, meydanlar,
Hiçbiri çıkmadı sana.
Bugün, evet aynı şehirde,
Soluk aldık beraber.
Yan yana olsaydık yağmurda hazırды.
Bolca tütünde vardı, gelmeni bekleyen.
Aşkın tapu kadastro memuru gibi
Dolunaya kadar,
Açmanı bekledim.
Kararmış şubat bulutlarını.
Oysa dolunaya çok vardı.
Bütün kırgınlıkların arkasına da baktım.
Yooo, beni aramadın deme.
Bu on yüzkere milyonuncu gelişim.
Zaten hiçbir yer sana kavuşmaya hazır değil.
Baharda değil zaten.
Olsa bilirim
Hissederim.

Ne sevda doldu içime,
Ne kavuşma, ne kucaklaşma.
O kitapların,
Bilmem kaçınıcı sayfasındaki,

Tüm güzel sözleri de söyledim.
Duanın, kaderi bozamayacağımı,
İnan gözlerimle gördüm.
Sahi zamanında hoyratça,
Harcamayıp,
Bugüne bir kaç damla gözyaşı bıraksaydık.
Bugün aynı şehirdeydik,
Bağırsam duyardın belki.
Belki, bu sefer gözlerime bakardın.
Hani sensiz kalmış bi çare iki masum yuvarlağa.
Resmini göstersem birilerine,
Birilerine sorsam, yalvarsam.
Bugün aynı şehirdeydik.
Baksan biliyorum,
Asılı kalacak bakışların.
Sana her daldığımda,
Yüzünü minyatür olup işledim,
Şehrin tüm duvarlarına.
Elbet biri görecektir.
Uzun yürüyüşler yaptım.
Bilerek uzattım yolumu.
Sen başka mutlulukları süslerken,
Senin ülkeneye nefer oldum.
Bugün aynı şehirdeydik ikimiz.
Çocukluğun hastanenin arkasındaki sokakta oynuyordun.
Sen, dizlerin yaralı, düşüp çenenini çarpmıştın.
O iz, o kahrolası iz.
Seni ben yapıyordu.
Başka bir sokakta rastladım.
Yine aynı ipte sallanıyordu.
Hiçbir parkta oynamadın oysa sen.
Yoksa anlardın, çocukluğumu.
Bugün bilmem kaçınıcı kez, aynı şehirdeydik.
Hiç, bu kadar yabancı gelmemiştin.
Gördüğümde tanıyamadım seni

TEBRİZ ŞİİRİ

CİHAN SÖYLEMEZ

Dersim'den vardım, Tebriz-i Gülizar'a
Mihman oldum, bir cem-i Ehl-i Hakka

Okundu ism-i Ali, vardık dergah-ı Hakka
Tevhid olduk İran'da, talibi Sultan Sahak'la

Elimden tuttu Behram, aldı meydana
Sual eyledi Areş, bırakmadı gümana

Tembur-u Sıtki, dile geldi vardı asumana
Çerağ-ı Hüda yandı, nur-u Ali aşkına

Der Cihani'm, kadeh-i Naci doldu taşı
Gönüller, Derya-i Ali'ye bu gece aktı

Niyaz-ı Ali ile meydan-ı cem-i nur sardı
Kadeh-i Kudretten canımıza can aktı

*Konu: 12.05.2016 Tarihinde katıldığım Yarsan
Alevilerin Cem İbadeti sonrası yazdığım bir şiir*

Kavramlar:

Tebriz: İran Azerbeycanın başkenti

*Gülizar: Tebriz'de Yarsan Alevilerin yaşadığı ma-
halle*

*Sultan Sahak: Yarsan Aleviliğinin Kurucusu ,
İmam Musa Kazım soyundan Pir*

*Behram: Beni, Cemhanelerine alan ve karşılayan,
cemhanenin 2. halife babası*

*Areş: Katıldığım cem ibadetini yöneten ve bana
cem öncesi çeşitli dini sorular soran Seyyid - Pir*
*Sıtki: Cem sırasında tembur çalan ve Pir'in sa-
ğında oturan zakir*

*Kadeh-i Kudret : Cem ibadetiinin sonunda büyük
bir tas içinde getirilen ve cem halkasında bulunan
herkesin sırayla tastan içtiği su*

DOLUNAYIN KANLI GÖZYAŞLARI

LAVİN MİRZA

Yıldızların arzularının ötesinde

Ayın tek sevgilisi

Bir çift beyaz gözlerin

Bastırılmış

Kana susamışlığı

Dolunayın şarkısı

Kasvetli duvarları aştığında

Onu beklemektedir

Arzunun ta kendisi

Sonsuzluğun ötesinde

Tek nefeste birleşen

Kıyamet öncesi sessizlik

Dolunayın şarkısı duyulmazken

İhanetin acı tadı

Hatırlatır

Kana susamışlığın

Kızıl gözlerini

Göz yaşlarının altında

Acı içindeki kahkahaları

Unutturur

Kana susamışlığın

Ta kendisi

NERESİNDEYİZ ÖLÜMÜN?

HIZIR İRFAN ÖNDER

Her mevsim cehennem!
Kalbimiz buz tutuyor!
Artık takım elbiseli zalim!..

Hayat Yusuf'un kuyusu
Ömrümüz çıkmaz sokak
Zaman kördüğüm!..

Adalet sarayları var ülkede
Ne yazık ki adalet yok!
Merhamet yok!..

Varsıllar hep aç! Biz tokuz
Neresindeyiz kıyametin?
Neresindeyiz ölümün?

NASIRLI ELLERİN ÇATLAĞI

CEMAL KARSAVRAN

yaşlı ceviz ağacı gölgesindeyim
önümde tarlalar yeni biçilmiş
kelkit akıyor çağıldayarak
sıkıştırılmış dere ağzından
taşların dibini yalayarak
billur bardaktaki su görüntüsü
yeni mahalleden deli Hediye
türkü çağırarak bir öğlen sonu
inmişti çayirlardan çayın başına
soyunup yılan gibi derisinden
anadan üryan sere serpe
çamura yattı bel ağrısından
arada kelkit'e dalıp çıkarken
süt beyaz tenini güneş öpüyor
selvi boyunca saçları
süpürge oluyor ıslak kumlara
kara gözleri iri mi iri
kolaçan ediyor çevresini
vakit hayli geçmiş akşama doğru
giyiniyor allı çiçekli fistanını
yol alırken bağ arasında patika yoldan
tekmeliyor tarlada ki harmanı
beline dayayıp ellerini tırmanıyor
yokuş başında evleri
hayrı yok kelkit çayının
yüzmek ve taş balığından başka
havası güzel yaylaları özeldir
göç eden gurbetçinin gözünde
kıraç çorak tarlalar ata yadigarı
nasırlı ellerin çatlağı

HEYKEL

OKTAY GÜLER

Silsen diyorum ağzının kenarını
Bak yine etrafına gülüşlerin bulaşmış
Sonra hiç yoktan
Ağaçlar tomurcuğa duracak mevsimsiz.
Öyle içten gülme istersen
Sesin Davut'u
Nefesin baharı küstürecek.
Hiçbir şey yapmadan dur diyeceğim ama bu sefer
de heykellere ayıp olacak

ÇİÇEKÇİ KADINLAR

CAFER YURTSEVER

Kalabalıklar hüznü yüklüydü. Kalabalıklara baktığımda kalbimin sıkışacağı hiç aklıma gelmezdi. Delikanlılar; senin yaşında, senden büyük, senden küçük... Genç kızlar; senin yaşında, senden büyük, senden küçük... Önümden geçtikçe boğazım daraldı.

Yürüyen, konuşan, bakan, gülen bütün insanları kucaklama isteğiyle karışan, hatta bu duyguyu bastıran şey ise dönüş yolundaki o hızlı adımlarıydı. Adımlarını geniş ve aceleyle atıyorlardı. O adımlarda özlem vardı. Bir kavuşma isteği, bir an önce varma telaşı.

Önlerinden geçen insanların arkasından çiçekçi kadınların baktığı gibi bakamazdım; önümden geçenlere satacak çiçeklerim yoktu. Zaten bütün gün onların baktığı yerden de bakmıyordum. Orada oluşum birkaç dakikayı geçmezdi. Üsküdar'da, Kabataş İskelesi'nin önündeydim sadece.

Genç bir kadın az önce çiçek sardırды. Elinde çiçekle oradan ayrılınca, yan taraftaki çiçekçi kadının arkasından, "*Kocası gezmelere götürüyor,*" diye seslendi. Kadın tam önümden geçiyordu o sırada. Gülümseyerek, "*Teşekkür ederim,*" dediğini duydum. Kısa boylu, biraz topaçça olsa da yüzünde kabul görmüş, sevilen bir gelin hali vardı. İçimden; sıcak, sevimli, insan canlısı, güvenilir biridir, diye geçirdim. Çiçekçi kadınlara aldanıp ardından bir süre daha baktım.

Bir adam, bir bacağına arkasından taşıyan, arkadan taşıdığı bacağının yerine, koltuk değneği kullanan bir adam, tarlada çalışan ırgatlara su dağıtır gibi kirli, yıpranmış bir poşetle taşıdığı cevizleri dağıtıyordu. Kocasının gezmelere götüreceği genç kadının arkasından çok mu bakakaldım ki, tek bacaklı bu adamın hemen önümde bu işe koyulduğunu göremedim? Adam önlerine geldikçe her çiçekçi kadın uzun eteklerini kaldırıp torba ya-

piyor, adamın içine cevizleri boşaltmasını bekliyorlardı. Çiçekçi kadınlar eteklerini kaldırıncı eteklerinin rengindeki uzun donları görünüyordu. Çiçekçi kadınların etekleri ve donları aynı renkte olduğu için dolgun bacakları dışında fark eden bir şey yoktu. Kadınlardan biri, az önce çiçek alan genç kadının arkasından bağırıp, “*kocası gezmelere götürüyor*” diyen kadın, ceviz dağıtan adamın üzerine yürüdü.

“Ulan sen o gün ne öyle, erkekler kadınların memelerini elleyince, hoşlarına gider, diyor-dun?”

Adamın yakasına yapışıp, silkelemesini bekledim. Bunu yapmadı. Eteğini kaldırdı, adamın içine ceviz atmasını bekledi. Adam çok ciddiye ve ceviz dağıtmak göreviymiş gibi davranıyordu. Çiçekçi kadın eteği kalkık halde geri geri yerine kaydı. Kadının tombul bacakları onun değil de, Marmara’nın bacaklarıydı o birkaç dakika için. Marmara’nın üzerinde deniz motorları ve insan gözleri geziniyordu o sırada. Genç ve güzel bir kadındı. Tombul da yanakları vardı. Gözleri maviye çalıyordu sanki. Yıkansa, paklansa, kokular sürünce, saçlarını tarasa, ensesinden, boynunun iki yanından salsa ne kadar alımlı ve ne kadar çekici bir kadın olurdu kim bilir. Beyaz örtülü bir masada, sağ elinde bıçak, sol elinde çatal, ağzındaki lokmayı, dudakları kapalı, midesine indirmeye çalışırken, karşısındaki genç adama o maviye çalan gözleriyle baksa, adamın yüreğinde kopan telleri toplamak kim bilir ne çok zamanını alırdı. Tombul yanaklı ve tombul bacaklı kadının eteğinden iki ceviz çıktı. Eteğini salınca, eteği ayağına kadar düştü. Aslında adamın iki ceviz vereceğini önceden biliyordu. Eteğini çanak yapmasına gerek yoktu, elini öne doğru uzatması yeterliydi. Adam poşetten çıkardığı iki cevizi kadının avucuna bırakabilirdi ciddi ve umursamaz halini bozmadan. Adamın üzerine yürüyüp şaka veya gerçek aynı sözleri söylemesine engel değildi avuç açması.

Çiçekçi kadınların uzun eteklerini kaldırıp uzun donlarını göstermelerini iki nedene bağladım: Birincisi, bir bacağı iş görmeyen adama küçük bir göz ziyafeti çekti; ikincisi ise, sıra-

nın başındaki kadının eteğini çanak yaptığını görüp adamın bol kepçe dağıtacağını sanarak, domino taşları gibi peş peşe aynı hareketi yapmaktaydı. Ama aslında devrilen yalnızca domino taşlarıydı; kadınlar hala ayaktaydı ve kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

Belki de ikinci nedenin üzerinde bu kadar durmamak gerek. Gerçekten bol kepçeli bir beklenti içinde olsalardı, eteklerinde iki ceviz gördüğünde sağlam bacağını da adamın eline vermezler miydi? Bir hırdavatçının sattığı çivileri karşılıksız yola saçmayacağını biliyorlardı çünkü. Çok şey biliyorlardı. Hayatı ezberlemişlerdi neredeyse; bir kocanın karısını gezmelere götüreceğini bilecek kadar her şeyi.

Zamanı öldürme sanatı denilse de buna; oysa burada insanlar, zamanı öldürürken bile hayatı sonuna kadar yaşama arzusunu sergiliyordu. Basit, sıradan, birinden başlayıp diğerine uzanan bir silsile içinde bile pırıl pırıl bir yaşama isteği vardı. Bu kadınların da bir bacağını sürüyerek yürüyen o adamın da tutunacak bir nedeni bulunuyordu. Önümden geçerken arkasından yapılan dedikoduyu duyduğu hâlde gülümseyip “teşekkür ederim” diyebilen genç kadının da... Kocasının gezmeye çıkaracağını söyleyen o kadının da...

Boğazımı yakan, çenemin altında düğümlenen o kırağı serinliği, belki de insanların şu küçük, iki cevizlik beklentisinden doğuyordu.

Aksayarak yürüyen adam, deniz motorundan inen kalabalığa karışıp gözden kayboldu. Onu da çiçekçi kadınları da izlemekten vazgeçtim. O sırada Barış ikinci kez aradı. İlkinde arabayı park ettiğini söylemişti; bu kez iskelede tam olarak nerede durduğumu soruyordu.

Hava kararıyordu. Seçim türküleri, seçim sesleri, sokak lambaları...

Bir adam, az ileride tekerlekli, bir metreka-relik dükkânını yerleştirmeye çalışıyordu. Ne zaman geldiğini bilmiyordum; fark ettiğimde arabası hala boştu, üstünde de altında da satılacak hiçbir şey yoktu. Onu istemeden izlemeye başladım. Temiz giyimliydi. Öne arkaya sarsılıp ilerleyen bir temizlik makinesi geldi, adamın sabitlemeye çalıştığı boş büfenin etrafında dolaşp zemini süpürdü.

Adamın çok kıymetli, çok tanıdık, görevini fazlasıyla ciddiye alan biri olduğunu düşündüm. Sanki bir anda ortaya çıkmış ve meydanın sahiplerince sessiz bir hoşgörüyü kabul edilmişti. Büfenin içini, altını, üstünü de birileri dolduracaktı elbet. Önündeki boş büfeyle, koliyi bile kaldırmayacak kadar resmi duran tavrını bağdaştıramadım; sonunda vazgeçtim.

Sıkıcı ve iç karartıcı bir çemberin içinde kaldığımı fark ettim. Çiçekçi kadınların, evlerine yetiştirmeye çalışan gençlerin telaşını unutmuş; kime hizmet ettiğini bilmediğim, etrafı kolaçan eden bir sokak kamerasına benzettiğim adama takılıp kalmıştım.

Son bir kez baktım ona. Boydan boya bir makine gibiydi; bir at seyisi, bir pilavcı ya da sıradan bir esnaf değildi.

Gece, şehrin üstüne bir örtü gibi serilmiş, gökyüzü karanlığa bürünmüştü. Yıldızlar birbirinden uzak ama keskin bir titizlikle parlıyordu. Taşlar, yılların derin ağırlığını taşıyor, üzerine her basıldığında ayak izlerini hafızalarına kazıyordu. Atmosferde bir soğukluk vardı. İnsanın içi titremekteydi. Bu soğukluk sadece havadan değil taşların kendi

tarihinden, kırık duvarların yıllar boyunca tuttuğu gölgelerden ve toprağın derinliklerinden geliyordu.

Fenerimi yaktım; titrek ışığı kalıntıların arasında süzülürken, duvarların arasında küçük gölgeler sanki sohbet ediyormuşçasına kargaşa yaratıyorlardı. Her ışık huzmesi bana bir zaman rehberi oluyor gibiydi: yıkılmış, zamana yenik düşmüş bir kalenin sessizlik uğultusu, uzun bir koridorda kaybolmuş ayak sesleri... Fenerimin ışığını biraz daha ileri taşıdığımda karanlığın içinden şekiller belirliyordu. İlk bakışta rastgele taş yığınları sandım. Ama ışık büyüyünce onların sıradan taşlar değil, Aşağı Hisar'ın kalıntıları olduğunu anladım. Aşağı Hisar'ın kalıntıları bir köşede tarumar durumda sadece taş yığınının ibaretti. Bazı duvarlar yarım bazıları ise yeraltına gömülmüştü. Her bir taş

kendi içinde bir yaşam taşıyordu. Unutmanın, bilinmezliğin sessiz ve yorgun tanıkları...

Yıldızlar gökyüzünde, görünmez bir kalemin ucuyla göğe çizilmiş gibi işaretler

bırakıyordu. Sanki "beni takip et" diyorlardı. Ve fener ışığım harabenin arasından göğe çıkıp yıldızlarla buluşuyordu. Artık sadece bir gece gezintisi değil geçmiş zamanın içine adım atmaktı. Bir an kendimi Aşağı Hisar'ın sağlam olduğu zamanda buluyorum.

Adımlarım bir gizeme doğru gidiyordu. Orta meydana yaklaşıyordum. Kalıntıların arasında kal-

miş ve yosunlaşmış bir pınar belirdi. Su, sessiz ve belirgin bir ritimle hareket ediyordu; sessizliğin melodisine canlılık ekliyor. Ab-1 Hayat'ı daha önce Uzunçarşılı'nın Kütahya Şehri kitabından okumuştum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı suyla doldurdum. Soğukluk sadece fiziksel değildi; suyun berrak hafızasından mıdır bilinmez, geçmişin soğukluğunu taşıyordu.

İlk yudumu içtiğimde tarifsiz bir huzur hissettim. Sanki binlerce yıllık susuzluğum dinmişti. Ardından içime bir boşluk doldu. Kendimden bir şeyler kaybolmuş gibiydi. Önce ismimi unuttum, sonra yüzümü...

Bir anda ruhum eskiye bir yolculuk yapmaya başladı. O devirdeki tüm yaşanmışlıkları benimsiyordum. Hepsi zihnimin farklı katmanlarında çoğalıyor, vücudumun hücrelerinde volkanik zellere oluşuyordu. Suyun hafızası da bana yavaş yavaş geçiyordu; eski anılar, unutulmuş olan her şey, zaman ve bilinmezlikler de beraberinde geliyordu. Ab-1 Hayat, sadece su ihtiyacı için değil, hatırlamak için oradaydı.

İkinci yudumu içtiğim anda, zamanın hızında ani bir değişiklik hissettim. Sanki taşların içinden geçen damlalar harekete geçmiş, gökyüzündeki yıldızlar bile yörüngelerini kaybetmişti. Nefes alışverişim bile ağırlaştı; havadaki nem, atmosferin soğukluğu ve suyun içindeki sessizlik birbirine karışarak beni içine çekti.

İçtiğim her bir yudum, bana geçmişten bir anı veriyor, bunun karşılığında ise zihnimden bir parça koparıyordu. Ab-1 Hayat, ölümsüzlüğün kendisi değil, ölümsüzlüğün takas yoluyla kurulan yanılsamasıydı. Su bana yabancı hayatları ödünç veriyordu. Gözlerimin önünde binlerce yüz belirdi; hepsi bana aitmiş gibi tanıdık ama asla hiçbirisi benim değildi. Kendimle başkaları arasında sınırlar siliniyor, ben yavaş yavaş çoğalırken aynı anda eksiliyordum.

Kendime gelmek için suya doğru eğilip yüzümü yıkadığım sırada, suyun üzerinde kimsenin gölgesi olmayan bulanık silüetler belirmeye başladı. İlk başta kendi yansımamın kırılması

sandım. Sonrasında öyle olmadığını anladım. Yoksa benden başka birileri de bu esrarengiz yolculuğa çıkmıştı? Etrafıma bakındım kimse yoktu. İyice suyun yüzeyine odaklandım ve anladım ki o silüetler zamanın kenarında yaşayan, fark edilmeyen ne ayak seslerini duyduğumuz ne de görülen yolculardı. Bazı silüetler bana tanıdık geliyordu sanki çocukluğumda bir an gördüğüm sonra unuttuğum bakışlar, eski defterime yazıp yarıda bıraktığım cümleler, kum gibi avuç içinden kayan anılar ve zaman... Hepsi gölgesizlerin üzerinde yeniden şekilleniyordu.

Benim oradaki varlığım ise onların sadece bir zerresiydi. Kulağıma gelen bir ses bana “

Her unutulmuş anı, gölgesizlerin hanesine yazılır.” dedi. Ve fark ettim: gölgesizler, zamanın boşluklarında değil, bizim içimizde saklanıyorlardı. Onlar bir su yansımasında değil suskun kaldığımız anlarda, yarım bıraktığımız cümlelerde, özümüze yuva yapmışlardı.

Benim gördüklerim ise kendi iç dünyamdı. Görünmeyen yanımın keskin bir işaretiydi.

O işareti hissettiğim anda, ruhsal bir yolculukta olduğumu bildim. Zaman, sessizlik ve yol her an kendi dünyamda büyüyor büyüdükçe de içimde inanılmaz fırtınalar kopuyor, gizem büyüyordu. Geçmişte kaybolduğumu sandığım her şey aslında bende saklıydı. Yıldızların gökte çizdiği işaretler, benim içimdeki boşlukları dolduruyordu. Aşağı Hisar, sadece bir harabe değildi; kendi için aynasıydı. Adımlarım beni, kalenin taşları arasında beliren dar bir sokağa götürdü. Fenerin ışığı taşlara vurdukça, duvarlarda harflere benzeyen oyuklar görüyordum. Parmağımı taş duvara değdirince soğukluğu içimi ürpertti. O soğukluk, birdenbire tüm damarlarımda gezmeye başladı. Ve tekrar kulağıma gelen ikinci bir ses duydum. Ses bana “Unutulmuş her şey burada, taşların gövdesinde uyuyor. Ama sen hatırlamak için buradasın.” Dedim. Geçmişle bugünün arasındaki perde kalkmıştı. Bir an için gölgelerin arasında hareket eden bir silüet gördüm. Ona yaklaşmak istedim. Silüet geri çekildi. Ben her

adım attıkça o da kalenin derinliklerine doğru çekiliyordu. Bir iz sürer gibi peşine düştüm. Koridorun sonunda, bir kapı belirdi. Bir cesaretle içeri adım attım. Pınarın suyu bu kapının ardında daha çoktu. Daha dikkatli bakınca taşların arasındaki nişler, gömülü kanallar ve yer yer ortaya çıkan havuzları gördüm. Bu yapı sadece savunma için yapılmamış aynı zamanda şehrin su ihtiyacını karşılamak, kaynağını güvenceye almak için tasarlanmıştı. Az ileride küçük ama dikkat çekici kalenin duvarlarıyla bitişik bir yapı vardı. Mimari yapısı altıgen planlı, tuğladan örülmüştü. Yanına meraklı adımlarla yaklaştım ve kapısına geldim. Derin bir nefes alıp, kapıyı aralayınca bir mescid olduğunu gördüm. Altındaki su yapıları, o dönemin hem teknik hem de toplumsal zekâsının bir göstergesiydi. Bizans temelli bir çekirdek, Selçuklu ve Osmanlı dokunuşları, zamanın üst üste koyduğu tamirler ve eklemeler... Aşağı Hisar, artık sadece bir kale değil kent belleğinin, yaşam ve su düzeninin yazılı olduğu bir atlas gibiydi.

Fenerimi kapatıp taşlara yaslandım. Ruhum ve bedenim çok yorulmuştu. Mescide girip biraz dinlenmek istedim. Kafamın altına bir seccadeyi katlayıp yerleştirdim. Gözlerimi kaparken dışarıdan hâlâ suyun ritmi geliyordu. O ritim beni fark etmeden uykuya çekmişti. Tüm gece bana ninni olmuştu. Sabah olduğunda hemen uyanıp dışarıya çıktım. Yine günümüzdeki yerdeydim. Sabah güneşinin sıcak ve uzun kolları beni

sarıyordu. Etrafıma baktığımda yine her şey normale dönmüştü. Kalenin duvarları yok olmuş, mescidin taş bedeninden başka bir şey kalmamıştı. Dün gece beni içine çeken o devasa pınardan geriye kalan incecik akan utangaç bir Ilıpınar vardı. Önce büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Dün gece gördüklerim bir düş müydü? Yoksa zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu? Ama sonra fark ettim ki gerçeklik suyun kendisiydi. Su, hem geçmişin hem de bugünün şahidiydi. Dün gece bana yüzyıllar öncesini fısıldayan oydu, sabah serinliğinde önümden usul usul akan da...

İnsan, hatırladığı kadar vardır. Su nasıl kaynağından doğup binlerce taşın arasından süzülerek yolunu buluyorsa, insanın hafızası da öyledir.

İçimde bir karar büyüyordu. Biliyordum ruhum hâlâ o geceki kalenin burçlarında dolanıyordu. İyice kendime geldikten sonra düşündüm kendime çizdiğim yeni yörüngedeki hedefim bu bilinmez kalenin hikâyesini yazıya dökmek olacaktı. Böylece kentin belleği korunmuş olacaktı. Çünkü bir yerin suyu az da olsa korunmuşsa, o yerin hikâyeleri de susuz kalmazdı. Su, yalnızca bedenleri değil, hafızayı da beslerdi. İşte o yüzden Ilıpınar'ın incecik akışı bana bir teselli veriyordu. Zayıflamış, belki yorgun ama canlıydı.

Kalktım, son kez suya baktım. O an şunu düşündüm: belki de biz, suyun yolculuğuna eşlik eden birer yolcuyuz. Su, bizden çok daha uzun yaşar, çok daha şey bilir. İnsan, unuttur da suyun hafızası unutmaz. Bundan dolayı Ab-ı Hayat'ın bana hatırlattığı şey sadece ölümsüzlük değil, suyun hafızasıydı.

Adımlarımı atıp uzaklaşırken suyun sesi kulaklarımdaydı. “Unutma, senin hikâyen de bir gün bu suya karışacak...”

YARIŞMA DUYURULARI

ENVER GÖKÇE - TOPLUMCU GERÇEKÇİ
2026 ŞİİR ÖDÜLÜ

SON BAŞVURU TARİHİ. 01 TEMMUZ 2026
ÇARŞAMBA

e-posta.oduloykusiir@gmail.com

SEÇİCİ KURUL ÜYELERİ;

Hasan Hüseyin YALVAÇ (Şair-Yazar),

Haydar ÜNAL (şair),

Sami AYDOĞAN (Şair-Yazar),

Asım ÖZTÜRK (Şair-Yazar),

Hatice TARKAN DOĞANAY (Şair-Yazar),

Münevver AKSOYAK ERDEM (Özgür Öyküşiir
dergisi).

ASI'NİN SESİ ANTAKYA'NIN NEFESİ 2026
ŞİİR YARIŞMASI (SON BAŞVURU TARİHİ:
10 HAZİRAN 2026 ÇARŞAMBA)

Başvuru: antakyakse@gmail.com

OĞUZ ATAY ÖYKÜ ÖDÜLLERİ

Sson başvuru tarihi: 30 Mayıs 2026

inebolukulturvesanatdernegi@gmail.com

SÖYLEŞİLER

NURAY BEŞERİKLİ: “YAZAR SADECE ‘YAZAN KİŞİ’ DEĞİL; AYNI ZAMANDA BİR ANLATICI, GÖZLEMCİ VE BİR DÜŞÜNÜRDÜR.”

Söyleşi: Aslı Kemal Gürbey

Merhaba Nuray Hanım. Yeni çıkan eseriniz için sizi tebrik ederim. Eserinizi ilk okuyanlardan biriyim ve açıkçası eseri nefes almadan okudum. Yüreğimin Avlusundaki Güvercinler’in yazarı Nuray Beşerikli’nin kim olduğu sorusuyla söyleşimize başlayalım.

Merhaba Aslı Hanım, öncelikle kendimi anlatabilmem için böyle özel bir alan açmanız çok ince ve zarif bir davranış. Ayrıca böylesine güzel sorular hazırladığınız için size çok teşekkür ederim. Kitabımın Kalan Yayınları’ndan çıkmış olmasından dolayı büyük bir memnuniyet duyduğumu özellikle belirtmek isterim. Yazdıklarımın ve beraberinde taşıdığı değerın görünür olmasına vesile olduğunuz için Kalan Yayınları’na, Yılmaz Bey’e, Gizem Hanım’a ve size yürekten teşekkür ederim. Ben Nuray Bulgurcu Beşerikli.

Kimliğimin temelinde, inançlarımla şekillenen bir hayat anlayışı ve dürüst bir yaşam sürme gayreti vardır. Ancak kimliğin doğum tarihiyle başlayan sabit bir yapı ya da “bitti” denilen bir varış noktası olmadığını düşünüyorum. Bana göre kimlik; değişebilen ve insanın kendisine doğru ilerlediği bir yolculuktur. Ben her şeyden önce bir

anneyim. Fakat insanın çoğu zaman kendisine biçilen roller içinde gerçek benliğini untabildiğini ve onu ancak hayatın derin sarsıntılarıyla yeniden bulabildiğini düşünenlerdenim. Çocukluğumdan beri, anlatacak bir derdi olduğunda yazan; her şeyin görünenin ötesinde bir anlam taşıdığına inanan ve o anlamı kelimelerle görünür kılmaya çalışan biriyim. Geriye kalan ne varsa bunun bir yan ürünü...

Yüreğimin Avlusundaki Güvercinler, 5 bölümden oluşuyor. Toplam 168 sayfa. Deprem felaketinin ardından yazılmış oldukça kişisel ve derin bir anlatı. Bu kitabı yazma süreci sizin için bir yüzleşme mi yoksa bir iyileşme yolu mu oldu?

Yüzleşmeden yaşananları kabul edemezsiniz. Kabul ettiğinizde iyileşme başlar. Kabul etmek de zaman isteyen bir süreçtir. Bu kitap önce yüzleşmeyi, daha sonra kabullenmeyi getirdi. Benim için zorlu bir süreçti; hatta çok zor. Yazarak anlatmanın iyi geldiğini bizzat deneyimlerken, burada iyileşmekten neyi kastettiğiniz önemlidir. İyileşmek yeniden mutlu olmak mıdır, yoksa acıyla birlikte yürümek mi? Belki evet. Belki hayır. Belki de artık o sorunun cevabını aramamaktır. Fakat unutmak olmaz. Olmasın da! O zaman benden geriye ne kalır?

Kitabınızın 7. sayfasındaki “Neden Yazdım” adlı bölümü okurken çok duygulandım, 6 Şubat günlerine geri döndüm. İçim buruldu ve bir süre kalakaldım. Benim için normale geri gelmek kolay olmadı. Eminim sizin için de öyledir. Bu vesileyle kitabı yazma sürecinde sizi en çok zorlayan bölümün hangisi olduğunu sormak isterim?

“Yer Yarılrken / Parçalanma” adını verdiğim ilk bölümü yazarken çok zorlandım. Hayatımızın orta yerinden kırıldığı, parça parça olduğumuz en zor zamanlardı. Yaşadıklarımızı anlayamayacak kadar şaşkın, önceden asla hazırlıklı olmayacak kadar çaresizdik. Kerbela toprağında, bir savaş alanında gibiydik. Yazarken gerçekten çok

zorlandım. Olanların şiddetini anlatırken kelimeler yetmiyordu. Fakat duygular ince bir ayar istiyordu. “Bunları ben mi yaşadım?” hayreti içinde, gerçekliğinden hâlâ kuşku duyduğum bir âlemde gibiydim. Özellikle enkazdaki günleri anlatan “Lastik Çizmeler” ve “Fındık Kabukları” öyküleri, çok katmanlı hadiselerin ve duyguların ağırlığı altında yazıldı.

Kitabınızda acı, yas ve hatıra temalarının iç içe ilerlediğini görüyoruz. Okur, bir yandan kaybın yarattığı derin boşlukla karşılaşırken, diğer yandan hatıraların insanın hayatındaki yerini yeniden düşünmeye davet ediyor. Sizce insan yaşadığı büyük acıları gerçekten aşabiliyor mu, yoksa insanın yaptığı şey, zamanla bu acılarla yaşamayı öğrenmek midir?

Bakın, acı geçmiyor. Bilakis zamanla daha derine iniyor, içinize çörekleniyor. Özlem artıyor, ihtimaller büyüyor. Ben çocuklarımın zamanda var olmasından öte, var olma ihtimallerine alışmışım. Hâlâ onlarla ilgili dili geçmiş cümleler kuramıyorum. Gidenin izi acıtarak kalıyor, kalacak. Zamanla bu acıyla yaşamayı öğreniyorsun demeyelim; öğrenmek zorunda kalıyorsunuz. Fakat bir zaman sonra acıyı nereye kanalize ettiğiniz de önemli. Kaybettiklerimizden sonra zihnin anlam araması, bağlantılar kurması, sessizce sorgulaması, hatıralara dalması aslında bir zayıflık değil. Acının içinde bile sevgiyle düşünebilmek... Aslı Hanım, ben artık çocuklarımın nasıl öldüğünü değil, nasıl yaşadıklarını anlatmak istiyorum. Hatıraları, isimleri yaşasın; başkalarına uzanan bir yol olsun istiyorum.

Nuray Hanım, kitabınızda sık sık inanç, kader ve ilahi adalet gibi kavramlara değiniyorsunuz. Böylesi büyük felaketler insanı yalnızca kayıplarla değil, aynı zamanda anlam arayışıyla da baş başa bırakıyor. Sizce böylesi yıkıcı deneyimler karşısında inanç, insanın acıyı anlamlandırmasına ve hayatla yeniden bağ kurmasına nasıl katkı sağlıyor?

Zor durumlarda insan, inancı sayesinde kendini koruyabiliyor; acıya daha kolay dayanabiliyor. Şimdi size “En kaygı verici duygu nedir?” denilse, çoğu insanın cevabı muhtemelen “ölüm” olacaktır. İnanç, işte bu korkuyla başa çıkma konusunda insana gerçekten güç veriyor. Ölümden sonraki hayatın varlığına inanan bir kişi, ölüm gerçeğiyle karşılaştığında bunu bir yok oluş değil, sonsuz bir hayatın ebedî başlangıcı olarak görür. Oysa ikinci bir hayat inancı taşımayan birinin, yok olma ve bilinmezlik duygusuyla baş etmesi çok daha zordur. Biz Allah’a sığındık; O’ndan sabır ve dayanma gücü diledik. Dua, manen insanı rahatlatan ve yalnız olmadığı duygusunu hissettiren sağaltıcı bir yol bizim için.

Deprem gibi büyük bir toplumsal travmanın ardından insanlar yalnızca fiziksel kayıplarla değil, aynı zamanda derin bir psikolojik ve duygusal yıkımla da karşı karşıya kalıyor. Böyle dönemlerde edebiyatın rolü sizce nedir?

Siz de bilirsiniz, edebiyat tarih ve kimlik bilincini geliştiren bir alandır. Felaketlerin toplumsal hafızada bıraktığı derin izleri, acıları ve dayanışmayı kayıt altına alan bir hafıza köprüsü kurar öncelikle. Yıkım sonrası şok, yas ve travma süreçlerini anlatarak kişisel acıları evrenselleştirir ki bence edebiyatın en güçlü yanı da budur: Okuyucunun başkasının acısını hissetmesini sağlaması. Mesela bir haber “10.000 kişi öldü” diyebilir; ama bir hikâye tek bir insanın hayatını anlatır ve o acıyı görünür kılar. Yani uzak olayları duygusal olarak yaklaştırır. Bu da toplumsal yıkımın getirdiği süreçlerde yaşananları anlamlandırarak iyileşmeye katkı sağlar. Ancak bu dönemlerde edebiyata ve sanata düşen asıl görev, kasten ya da ihmalleri nedeniyle felakete ve zulme sebep olan odaklara karşı net bir tutum almasını bilmektir.

Nuray Hanım, 6 Şubat depremlerinin üzerinden zaman geçti. Fiziksel olarak şehirlerin yeniden inşa edilmeye çalışıldığını görüyoruz; yollar, binalar ve yeni yaşam alanları ku-

ruluyor. Bunlar olumlu gelişmeler. Sizce Hatay'ın eski güzel zamanlarına kavuşması için nelerin değişmesi gerekiyor?

Hatay gibi büyük bir deprem yaşamış ve ağır yıkım görmüş bir şehrin gerçekten “eski güzel günlerine” kavuşması sadece binaları yeniden yapmakla olmaz. Şehrin fiziksel, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak yeniden kurulması gerekir. Bence en önemlisi, tarihî ve kültürel kimliğinin korunması konusudur. Çünkü Hatay sadece bir şehir değil, çok eski bir medeniyet merkezidir. “İnsanlar bir şehre kimliği için bağlanır” esasında yola çıkarsak; Saint Pierre Kilisesi, Ulu Camii, Köprü ve Uzun Çarşı gibi yerler restore edilip şehir hayatının merkezi hâline getirilmelidir. Ayrıca deprem yaşayan şehirlerde en görünmeyen sorun travmadır. Psikolojik destek programları, sosyal merkezler, eğitim ve kültür alanları, sanatsal etkinlikler ve mahalle yaşamını yeniden kurmak, orada yaşayan insanların hayatında yeniden umut bulmasına katkı sağlayacaktır diye düşünüyorum.

Nuray Hanım, depremden hemen sonra Türkiye'nin dört bir yanından Hatay'a büyük bir dayanışma dalgası yükseldi; insanlar yardım topladı, gönüllüler bölgeye koştu. Bununla birlikte, zaman geçtikçe bu dayanışma duygusunun zayıfladığı yönünde eleştiriler de dile getirildi. Siz Hataylı biri ve bu acıyı birebir yaşamış bir yazar olarak bugün topluma baktığınızda ne düşünüyorsunuz? Türkiye gerçekten Hatay'la uzun soluklu bir dayanışma kurabildi mi, yoksa deprem acısı zamanla gündemden düşüp yalnızca Hataylıların omuzlarında kalan bir yük hâline mi geldi?

Öncelikle şunu unutmamak lazım: 6 Şubat depremleri sırasında en büyük yıkımı yaşayan şehir Hatay/Antakya oldu ve on binlerce insan hayatını kaybetti. Şehrin yapı stokunun yaklaşık üçte biri kullanılamaz hâle geldi. İlk günler değil ama ilk dönemde çok güçlü bir dayanışma vardı. Depremin hemen ardından Türkiye'nin dört bir yanından gönüllüler, yardım kampanyaları, sivil toplum

kuruluşları ve belediyeler Hatay'a yardım gönderdi. Toplumda çok güçlü bir dayanışma duygusu oluştu. Devlet ve kurumlar açısından süreç hâlâ devam ediyor. Bu açıdan bakınca kurumsal olarak süreç tamamen bitmiş değil. Ama toplumun gündeminde bu durumun zamanla gerilediği de bir gerçek. Depremin üzerinden yıllar geçtikçe ülke ve medya gündemi değişti. Bu yüzden deprem ve Hatay meselesi ilk aylardaki kadar konuşulmuyor. Hatay'da yaşayanlar için ise süreç hâlâ çok ağır seyrediyor. Şehirde barınma, iş ve altyapı gibi sorunların devam ettiği; insanların hâlâ yeniden hayat kurmaya çalıştığı ve sıkıntıların sürdüğü açıkça ortada. Hataylı için deprem bitmiş bir olay değil, hâlâ devam eden bir gerçek. Bu yüzden yükün büyük kısmını bugün hâlâ Hatay'da yaşayan insanlar taşıyor.

Her insanın iyi edebiyatı ve yazarlığı tanımlama biçimi farklıdır; kimine göre yazar, duygulara tercüman olan biridir, kimine göre topluma ayna tutan ya da değişimi tetikleyen bir düşünürdür. Sizce yazar kimdir, onun en temel sorumluluğu nedir ve iyi bir yazarı diğerlerinden ayıran asıl özellik ne olmalıdır?

Yazar, en temel anlamıyla düşüncelerini, gözlemlerini ve hayal gücünü yazıya döken kişidir. Ama daha derin anlamda yazar; okuyucunun zihninde bir dünya inşa eden, duyguları, fikirleri ve deneyimlerini etkili bir biçimde aktarandır. Yazar sadece “yazan kişi” değil; aynı zamanda bir anlatıcı, gözlemci ve bir düşünürdür. Yazarın en temel sorumluluğu ise okuyucuya doğru, etkili ve anlamlı bir şekilde aktarım yapmasıdır. Yazdıkları sadece kelimeler dizisi değil, bir mesaj veya deneyim sunmalıdır. Ben her zaman “Yazarın bir derdi olmalı.” derim. Ayrıca yazar, okuyucuya bir his, bir fikir veya bir bakış açısı kazandırmalıdır. Kendi dünyasını başkalarının dünyasına aktarırken bile, kendine olduğu kadar okuyucuya karşı da sorumluluk duyması gerekir diye düşünüyorum. Bence iyi bir yazar, kelimeleri yerinde ve hesaplı kullanarak okura öğreten, dikte eden bir biçimde değil; samimi ve doğal bir üslupla yazmalıdır.

Çünkü dayatılan bir şey ters teper; dahası okur bunu samimi bulmaz. Yazar önce kendini ve diğer insanları sorgulamalı, tanımalı, sorunu fark etmeli ve detayların farkında olarak bunları bir araya getirmesini bilmelidir. “Yazar kimdir? İyi bir yazar nasıl olmalı?” sorularına bir yazar olarak değil, bir okur olarak cevap verdiğimi bilmenizi isterim. Ben henüz “yazan”ım. Ama biliyorum: “Kötü yazar anlatır, iyi yazar gösterir.”

Söyleşi yaptığım yazarlara şu soruyu soruyorum. Çünkü sosyal medya gerçekliği, dijitalleşen, yapay zekâlaşan bir gelecek içinde yaşıyoruz. O soru da şu: Edebi eserlerin gelecekte hiçbir karşılığının kalmayacağını, hatta edebiyatın bile tamamen ortadan kalkacağını savunanlar var. Bu fikre katılır mısınız?

Bu fikre kesinlikle katılmıyorum. Öncelikle edebiyat tek başına değildir. Hem anlam bakımından hem de etkileri açısından geniş bir yelpazede diğer kurumlar ve bilimlerle iç içedir. Tarih için, felsefe için, sosyoloji için edebiyat bir ihtiyaçtır. İnsanın yaşadığı toplumsal dünyada içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtulmasına, kendini ve ötekini anlatmasına, anlamasına hizmet eder. Bir insan edebiyat ile kendini anlatırken aslında kendinden ötekine bir yol açar. Böyle bir yolun kapanacağını hiç düşünmüyorum; buna yapay zekânın da gücü yetmez. “Edebiyat; hayatı mümkün olduğu kadar gerçek kılmak için çaba sarf etmektir,” diye tanımlıyorum. Yüzümüze tutulmuş bir aynada, tüm farklılıklara rağmen gördüğümüz yine bizim aksimiz değil mi? Zekânın yapay olduğu yerde, gerçek de gerçek olmaz. Evet, çoğu edebi eser zamanla unutulabilir. Ama güçlü eserler “klasik” olur. Edebiyat hiçbir zaman tamamen yok olmaz; sadece seçilerek kalır.

Nuray Beşerikli’den 5 eser 5 yazar ismi önermesini istesek neler önerir?

Son dönemlerde okuyup beni etkisi altına alan kitaplardan Laetitia Colanbani’nin Saç Örgüsü kitabını özellikle önermek isterim. Üç kadın, üç hayat, üç kıta ve tek bir talep: özgürlük. “Hayır”

deme özgürlüğü ve bunun gücünü keşfeden kadınların hikâyesi. Yazarın anlatım dili çok etkileyici.

2- Stefan Zweig: Olağanüstü Bir Gece (Yazarın uzun öyküleri, kısa bir roman tadında)

3- Sabahattin Ali: Kuyucaklı Yusuf (ve diğer tüm eserleri)

4- Fakir Baykurt: Yılanların Öcü üçlemesi / İrazca’nın Dirliği

5- Reşat Nuri Güntekin deyince akla ilk gelen Çalıkuşu... Elbette çok güzel, ama ben özellikle Acı-mak adlı eserini öneriyorum.

ERTAN AKYÜZ: “BEN İLK VE BOZULMAMIŞ OLANI ARIYORUM.”

Söyleşi: Aslı Kemal Gürbey

Yeni kitabınız hayırlı olsun Ertan Bey. Eserinizi beğenerek okudum. Eseri okuyanların da bana hak vereceğini düşünüyorum. İsmi-nizi ilk kez duyacak olanlar için söyleşimize sizi tanıtarak başlamak istiyorum. Ertan Akyüz kimdir?

Güzel sözleriniz için teşekkür ederim. “Ertan Akyüz kimdir?” sorusu... Bu dünyada bana biçilen isim, takılan bir etiket aslında. Ama ben o ismin ötesinde, unutuluşun ağır uykusuna dalmış insanlığa asıl yurdunu hatırlatmak için yazan biriyim. Görünenin ardındaki gerçeği arayan, bu büyük yanılsamanın farkında olan bir ruh parçasıyım. Yazmak benim için sadece edebi bir uğraş değil, varoluşsal bir isyan, hakikate doğru atılmış bir çılgıktır. 1974 yılında Almanya’da doğdum, yaşamımı burada sürdürüyorum ve aslen Zonguldaklıyım. Kendimi bildim bileli yazıyorum ve bu serüvene ilk olarak şiirle başladım. Şiirin hayatımdaki yeri hep ayrı oldu. Öyle ki ilk şiir ödülümü “Yarından Sonra” adlı şiirimle, değerli hocamız Fakir Baykurt’un elinden Avrupa Şiir Ödülü olarak aldım. Sonrasında bu ödülü birkaç kez daha kazanma onuruna eriştim. Ayrıca “Bahar Mektubu” adlı şiirimle TRT Dünya Birincilik Ödülü’ne layık görüldüm. İlk romanım “Sokak Köpeği Yalnızlığı” ile romantik, dram ve macera türünde bir eser verdim. Bunların yanı sıra kısa öyküler yazmaya devam ediyorum ve bugüne kadar tamamladığım 13 uzun metraj sinema senaryom var. Edebiyatın

ve yazının farklı dallarında hep ürettim. Ayrıca okurlarımla buluştuğum, fikirlerimi paylaştığım “Feniks’in Yolculuğu” adında bir Instagram ve YouTube kanalım var. “Kör Tanrı’nın Rüyası” da işte tüm bu uzun yazın, birikim ve varoluş yolculuğunun bir sonucu.

358 sayfa olan eserin okuması keyifli ve rahat. Bu da bana, okumayla, yazmayla bir iç içeliğinizin olduğunu gösteriyor. Buna dayanarak sormak isterim: Kitap yazma yolculuğunuzda yazmaya dair herhangi bir eğitim aldınız mı, yoksa yazarlığınız daha çok kişisel bir birikimin ve yıllara uzanan bir deneyimin sonucu mu?

Herhangi bir akademik yazarlık eğitimi veya yaratıcı yazarlık kursu almadım. Benim okulum hayatın ta kendisi, yıllara yayılan derin okumalarım ve bitmek bilmeyen yazma pratiğim oldu. Şiirle başlayan, kısa öyküler, senaryolar ve romanlarla devam eden bu süreçte kendi dilimi, kendi üslubumu tamamen kendim inşa ettim. Bazen akademik eğitim, yazarın zihnini belli kalıplara sokabilir ve o doğal sesi törpüleyebilir. Ben bu kalıpların dışında kalarak, içimden geldiği gibi yazmayı seçtim. 358 sayfalık bu eserin okuyucuya akıp gitmesinin sırrı da sanırım burada; ortada teknik bir mühendislikten ziyade, yılların birikimiyle damıtılmış samimi bir akış var.

Kör Tanrı’nın Rüyası oldukça geniş bir fantastik, mitolojik ve felsefi evren kuruyor. Bu romanın teorik fikri nasıl doğdu ve yazım aşaması ne kadar zamanınızı aldı?

Bu romanın fikri, bir gecede ortaya çıkan sıradan bir ilham meselesi değildi. Yaklaşık on yıldır aralıksız sürdürdüğüm derin bir spiritüel ve ezoterik yolculuğun, hakikati arayışımın bir meyvesidir. Bu arayışta, genetik köklerimin uzandığı o kadim Anadolu coğrafyasının binlerce yıllık mistik hafızası ve sırları da bana rehberlik etti. Gnostik öğretilerle ve Anadolu’nun o derin irfanıyla harmanlanarak varoluşun gizli kalmış yönleriyle yüzleştiğim bu süreçte, bize sunulan bu dünyanın

yalnızca bir sahne olduğunu, bir uyku hali yaşadığımızı daha net idrak ettim. “Kör Tanrı’nın Rüyası”, işte bu uyanışın kurgu kisvesi altında sunulan bir çılgınlıktır. Yazım aşaması ise hikâyeyi aklımda büyüttüğüm zamanı da katarsak bir yıldan az sürdü. Fakat bu süreç sadece masa başında geçirilen bir zaman dilimi değil, yoğun bir ruhsal çalışmaydı. Hatta sürecin bir noktasında tam 83 sayfa yazdım ve hepsini silmek zorunda kaldım. Çünkü o sayfalar, aktarmak istediğim hakikatin frekansına tam olarak ulaşamamıştı. Benim amacım sadece okunup kenara bırakılacak bir kitap yazmak değil, okurun zihnindeki kalıpları kırarak bir şey yaratmaktı. Bu yüzden her şeyi sıfırlayıp, o on yıllık birikimi kelimelere yeniden döktüm.

Kör Tanrı figürü romanda oldukça güçlü bir sembol olarak karşımıza çıkıyor. Bu figürün temsil ettiği anlamı okurlarınız için açıklar mısınız?

Romanda Kör Tanrı, karakterlerimizin içine doğduğu bu büyük ve kusurlu yapının, o büyük yarılsamanın mimarıdır. O, Kağan ve Nelya’nın karşısında duran, onları bu dünyada birbirlerinden ayıran ve uyutan o aşılması gereken ana duvarı temsil ediyor.

Romanın başındaki metafizik anlatım, okuru doğrudan kozmik bir hikâyenin içine çekiyor. Kağan ve Nelya’nın birleşmesi ise eserin en kritik anlarından biri olarak öne çıkıyor. Sizce bu iki karakterin birleşmesi, evrenin düzeni ve insan ruhunun yolculuğu açısından neyi simgeliyor?

Sorunun içindeki o detaya, romanın başındaki metafizik anlatıma gelirsek... Giriş bölümünü o şekilde kurgulamam tesadüf değildi. Hikâyeye doğrudan sıradan bir sahneyle başlamak yerine, okuru önce o kozmik boşluğa, her şeyin başladığı o saf bilincin parçalanma anına götürmek istedim. Romanın o ilk sayfaları, aslında karakterlerimizin bu dünyaya nasıl düştüklerinin sahnesidir. Okur o girişte, Kağan ve Nelya’nın henüz etten

kemikten birer insan olmadan önceki evrensel hafızasına tanık oluyor. Bu bölüm, hikâyenin geri kalanında onların yaşayacakları kimlik karmaşasının, derin yalnızlığın ve arayışın temelini atıyor. Kağan ve Nelya’nın birleşmesi de işte tam bu noktada eserin kalbini oluşturuyor. Dünyanın farklı köşelerinde, birbirlerinden habersiz yaşarken içlerinde taşıdıkları o tanımlanamaz eksiklik hissi, roman boyunca bir gerilim hattı yaratıyor. Bir araya geldikleri o an, sadece bir kadın ve erkeğin kavuşması değil; giriş bölümünde okurun şahit olduğu o büyük kozmik kırılmanın onarılmasıdır. Sistemin onlara dayattığı unutuşun sona ermesidir. Romanın olay örgüsü içinde onların birleşmesi, Kör Tanrı’nın düzeninde açılan geri dönülmez bir gerilimdir.

İnsanın varoluşunu ve dünyayı sorgulama çabasında edebiyat ile felsefe arasında güçlü bir ilişki olduğu sıkça dile getirilir. Hatta bazıları edebiyatın felsefe olduğunu savunur. Neler söyleyeceğinizi merak ediyorum?

Edebiyat ve felsefe... Birbirinden ayrı gibi görünseler de, aslında aynı hakikat arayışının farklı araçlarıdır. Felsefe, insanın varoluşsal sancılarını, görünenin ardındaki mekanizmayı anlama çabasıdır; daha soyut ve kavramsaldır. Edebiyat ise bu soyut gerçeği insanın kalbine, ruhuna estetik bir biçimde yerleştirme sanatıdır. Benim dünyamda edebiyat, felsefenin beden bulmuş halidir. Sadece hoşça vakit geçirecek bir hikâyeye anlatmak değil, insanın kendine tuttuğu bir aynadır. İçinde felsefi bir derinlik, bir soru barındırmayan edebiyat bence eksiktir.

Ertan Bey, uzun yıllara yayılan gözlemlerim bana şunu düşündürüyor: Yazmak kesinlikle tesadüfen gelişmiyor. Her yazar, karşı koyamadığı bir iç çağrının izini sürüyor; edebi eserler de bu iç çağrının yankısı olarak doğuyor. Siz yazarken neyin peşine düşüyorsunuz; sizi masaya oturtan, kelimelerle baş başa bırakan o iç çağrıyı nasıl tarif edersiniz?

Bu, dışarıdan gelen bir ilham perisinin fısıltısı ya da edebi bir heves değil. Bu, varoluşun ağırlığını taşıyan, bu dünyada bir şeylerin eksik olduğunu hisseden bir zihnin çığlığıdır. İnsan, bu evrene yabancı olduğunu hissettiğinde yazmaya başlar. Benim iç çağrım, içimizde uykuya yatırılmış o kadim bilinci dürtme, görünenin ardındaki gerçeği ortaya çıkarma zorunluluğudur. Yazmak, benim için varoluşsal bir başkaldırıdır; verili olana uyum sağlamayı reddeden bir ruhun, kendi hakikatini kelimelerle yeniden inşa etme çabasıdır. Masaya her oturduğumda, aslında sadece bir kurgunun peşine düşmüyorum; asıl olanı, ilk ve bozulmamış olanı arıyorum.

Her insanın edebiyatı ve yazarlığı tanımlama biçimi farklıdır; kimine göre yazar, duygulara tercüman olan biridir, kimine göre topluma ayna tutan ya da değişimi tetikleyen bir düşünürdür. Peki, sizce yazar kimdir, onun en temel sorumluluğu nedir ve iyi bir yazarı diğerlerinden ayıran asıl özellik ne olmalıdır?

Aslı Hanım, toplum dediğimiz şey aslında sınırları önceden çizilmiş bir sahne gibidir. Bu sahneye ayna tutsanız ne olur? Sadece o yanlısamayı yansıtmış olursunuz. Edebiyatın geneline bir bakın... Bir polisiye roman okura katili buldurur ve geçici bir adalet hissi verir. Bir aşk romanı, iki insanın duyguları arasında okuru gezdirir. Bunların her biri, insan ruhunun bu dünyadaki yorgunluğunu dindirmek için kıymetli çabalar. Onlar okura sığınacak limanlar inşa ederler. Fakat iyi bir yazarı diğerlerinden ayıran asıl özellik, hangi türde yazarsa yazsın, sadece o limanları inşa etmesi değil; insanın içsel karanlığına inebilme ve hakikatin soğuşuna katlanabilme cesaretidir. Gerçek bir yazar okurunu konfor alanından çıkarır, onu varoluşun uçurumunun kenarına getirir. Fakat bunu yıkım hevesiyle yapmaz. Onu o karanlık boşluğa itmek için değil; tam o uçurumun kenarında ona aslında kanatları olduğunu hatırlatmak için yapar bunu. Dünya edebiyatının önemli isimlerine bir bakın... Dostoyevski, Suç ve Ceza'da bizi Raskolnikov'un zihnine hapsettiğinde, aslında sadece bir

cinayetin değil, insanın varoluşsal uçurumunun kenarına sürükler. Okurun ahlaki rahatını bozar; fakat o karanlığın içinde bile insana duyulan şefkati, vicdanın ışığını hissettirir. Ya da Gorki'nin Ana romanını düşünün... Gorki, o acımasız sistemin duvarlarını sadece sefaleti göstermek için yıkmaz; sömürülen insanın içindeki o diriliş ateşini, o umudu ve insanlık onurunu ortaya çıkarmak için yıkar. İşte iyi edebiyat böyle sarsıcıdır, kabukları kırar; ama o sarsıntının ardında insana duyulan o derin şefkat yatar. Çünkü büyük bir yazarın kelimeleriyle yıktığı her duvar, insan ruhunun o saf ışığının içeri sızabilmesi içindir.

Söyleşi yaptığım yazarlara şu soruyu soruyorum. Çünkü sosyal medya gerçekliği, dijitalleşen, yapay zekâlaşan bir gelecek içinde yaşıyoruz. O soru da şu: Edebi eserlerin gelecekte hiçbir karşılığının kalmayacağını, hatta edebiyatın bile tamamen ortadan kalkacağını savunanlar var. Bu fikre katılır mısınız?

Aslı Hanım, dijitalleşme veya sosyal medya kendi başına bir kötülük değildir; onlar sadece birer araçtır. Mesele, o aracı nasıl kullandığımızdır. Bugün milyonlarca insan, algoritmaların sunduğu sonsuz akışın içinde kayboluyor, bu sanal dünyanın pasif birer tüketicisi haline geliyor. Bu sistemin insan zihnini uyuşturmak için bulduğu modern bir yöntemdir. Ancak, teknolojiyi tamamen reddetmek de başka bir körlük olur. Ben de sanal mecralarda varlık gösteriyorum. Fakat oradaki amacım o uyuşturucu akışın bir parçası olmak değil; tam tersine, insanların zihnine sorular bırakabilmek, uyanışın ateşini o kalabalıkların ortasına taşıyabilmektir. Biz bu dijital dünyayı, bizi uyuşturan bir zehir olarak değil; hakikati daha geniş kitlelere ulaştıran bir araç olarak kullanmalıyız. Bağlılığın esiri olmadan, bilinçli bir şekilde o mecraları kullandığımızda, o çok korkulan teknoloji, uyanışın güçlü bir aracına dönüşebilir. Edebiyatın ortadan kalkacağı fikrine gelirsek... Buna asla katılmıyorum. Yapay zekâ kelimeleri yan yana dizebilir, ancak hiçbir makine, varoluşun o derin san-

cısını hissedemez. İnsanın içindeki o ilahi kıvılcımdan yoksundurlar. İnsan, bu evrende asıl yurdunu özlediği sürece, edebiyat asla susmayacaktır.

Ertan Akyüz'ün en sevdiği 5 yazar 5 eser ismini sorsak yanıtı ne olur?

Benim varoluşsal yolculuğumda iz bırakan, kelimeleriyle hakikatin farklı katmanlarına dokunan şu isimlerin yeri hep ayrı olmuştur:

İhsan Oktay Anar – Puslu Kıtalar Atlası: Kurgunun içinde kurgu yaratarak, gerçeklik algısını felsefeyle altüst ettiği için.

Philip K. Dick – Androidler Elektrikli Koyun Düşler mi?: İçine hapsedildiğimiz yanılsamanın doğasını en keskin şekilde görebilmiş ender yazarlardan olduğu için.

Paulo Coelho – Simyacı: İnsanın kendi iç yolculuğunu, arayışını en duru, en saf dille anlattığı için.

Wilbur Smith – Nehir Tanrısı: İnsanın bu dünyadaki en ilkel varoluş mücadelesini ve kadim hafızayı epik bir dille anlattığı için.

Fyodor Dostoyevski – Suç ve Ceza: İnsanı karanlığın en dibine çekip, orada bile vicdanın ışığını gösterebildiği için.

Aliye UĞUR: “BENİM İÇİN YAZMAK; ANLATAMADIKLARIMI SÖYLEMENİN EN ANLAMLIL YOLUDUR.”

Söyleşi: Aslı Kemal Gürbey

Merhaba Sayın Uğur. Yeni eseriniz hayırlı olsun. İlk olarak sizi tanımakla başlamak isterim. Yaslı romanının yazarı Aliye Uğur kimdir?

Merhaba, güzel dilekleriniz için teşekkür ederim. Ben Aliye Uğur; Almanya’da doğdum. İlkokuldayken ailemle birlikte Türkiye’ye kesin dönüş yaptık. Ortaokul ve lise eğitimimi Urfa’da tamamladım, bir süre Diyarbakır’da yaşadım, sonra Antalya’ya yerleştik. Halkla ilişkiler ve Türk Dili ve Edebiyatı mezunuyum. Evliyim. Ezgi, Aslı ve Öykü adında üç kız annesiyim.

Romanınız, güzel bir kapak tasarımına sahip. Dilin sadeliği ve akıcılığı, eseri soluk soluğa okunacak bir yapıt hâline getirmiş. Bu noktada iki şeyi merak ediyorum: Yazmaya ne zaman başladınız? Yazmak konusunda herhangi bir eğitim aldınız mı, yoksa tamamen kendi deneyiminizle mi geliştirdiniz?

Çok küçük yaşlarda şiirle başladım yazmaya. Bu arada ailemde neredeyse herkes şiir yazar. Bugüne gelene kadar, hayatın koşturmacasından fırsat buldukça, kendimce şiirler, öyküler, denemeler, anılar, günlükler yazdım. Yazmak benim hayatımın bir parçası oldu yıllarca. Duygularımı yazarak ifade ettim, ediyorum. Profesyonel anlamda özel bir yazarlık eğitimi almadım; fakat bol bol okudum. Deneyim, gözlem ve okuma disiplini en önemli öğretmenim oldu.

Romandaki psikolojik tahliller, karakter çatışmaları, olay örgüsü ve diyaloglara baktığımızda, bu romanın sizi epey yorduğunu düşünüyorum. Yaslı'nın yazım süreci ne kadar sürdü? Yazarken en zorlandığınız sahne hangisi oldu?

Yaslı, zihnimde olgunlaşması, yazım sürecinin tamamlanması ve ardından gelen düzeltmelerle yaklaşık iki yılda tamamlandı diyebilirim. Zerrin'in ruh hâline dâhil olmak, onunla birlikte oradan oraya sürüklenmek gerçekten yorucuydu. Onun duygu yoğunluğuyla bağ kurmamak mümkün değildi. Sonuçta kayıplar ve özlemler yalnızca bir karaktere ait değil, insanın ortak yarasıdır. Bu bağlamda onun acılarını derinden hissettiğimi söyleyebilirim.

Kanaatimce her eser, belirli bir tarihsel, toplumsal ya da kişisel ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkar; hiçbir metin bütünüyle sebepsiz değildir. Aynı şekilde her yazarın kalemi eline alırken bilinçli ya da sezgisel bir yönelimi, bir derdi, bir amacı bulunduğu inanıyorum. Bu çerçevede sormak isterim: Sizin için yazmak ne ifade ediyor? Bir başka deyişle sizi yazmaya iten temel motivasyon nedir?

Yazmak benim için; anlatamadıklarımızı söylemenin en anlamlı yoludur. Beni yazmaya iten şey de tam olarak bu. Aslında hepimizin içinde biriken çığlıkların, yalnızlıkların, çıkmazların bir biçimde kelimelere dökülmesidir. Herkes bunu farklı şekillerde yapar.

Almanya'da bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldiniz. Ardından Türkiye'ye döndünüz. Liseyi Urfa'da tamamladınız, Diyarbakır'da yaşadınız ve sonrasında Antalya döneminiz başladı. Çok katmanlı bir göç ve yer değiştirme deneyimine sahip bir yazar olarak, bu sosyokültürel geçişlerin yazı dilinizi, anlatı evreninizi ve hatta sizin bir roman yazarı olmanızı etkilediğini düşünüyor musunuz?

Kesinlikle. Çocukluğumun bir bölümünün geçtiği Almanya ve sonrasında Türkiye'de yaşadığım her bir şehir, farklı bir renk olarak bana dâhil oldu. Belki yaşarken farkına varmıyorsunuz ama zaman ilerledikçe bu birikimler size zenginlik olarak geri dönüyor. Roman yazarlığına gelince, aslında bu benim çocukluk hayalimdi.

Romanınızın başkahramanı Zerrin'in; insanların hayatını kurtaranlara, hayatı kolaylaştıranlara ve insanları mutlu edenlere özel bir değer atfetmesi, aslında 'iyi insan' kavramına dair güçlü bir tanım içeriyor. Romanda bir tarafta Nuri'nin vefasızlığı, diğer tarafta Selin'in sahici ve koşulsuz dostluğu da dikkat çekici. Bu iki karakter adeta ahlaki bir karşıtlık üzerinden toplumun aynasına dönüşüyor. Günümüz dünyasında etik aşınma, bireyselleşme ve rekabet kültürü tartışmaları göz önüne alındığında, toplumun iyi insanlara her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu anlaşıyor. Bu noktada sorum şu: Edebiyat iyi insanların sayısını artırmada bir rol oynayabilir mi?

Zerrin'in iyi insan tanımına sonuna kadar katılıyorum ve bunu daha da çoğaltabileceğimize inanıyorum, en azından diliyorum. Kesinlikle günümüzde iyi insanlara ve iyiliğe her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Edebiyat doğrudan her insanı değiştirmez belki ama içindeki iyiliği harekete geçirebilir. Romandaki karakterlerin acılarına, sevinçlerine tanıklık etmek, gerçek yaşamda duyarlılığımızı artırabilir, insanlarla empati kurma becerimizi geliştirebilir. Bu anlamda edebiyat ya da sanatın herhangi bir dalı, bir tek kişinin yüreğine dokunabilmişse, buna paha biçilmez.

Romanınızda aile, özellikle anne-çocuk ilişkisi, anlatının en güçlü tematik eksenlerinden biri olarak öne çıkıyor. Zerrin'in annesiyle kurduğu derin bağ ve onunla sürdürdüğü içsel diyalog, kayıp ve özlem duygusunu yoğunlaştırırken; aile bağlarının hem iyileştirici hem de incitici bir potansiyele sahip olduğunu gösteriyor. Sizin de bir

aileniz var. Günümüz aile ilişkilerinin geçmişe kıyasla daha sağlıklı ve bilinçli kurulduğunu mu düşünüyorsunuz, yoksa modern hayatın dinamikleri aile bağlarını zayıflatıyor mu?

Bunu sosyologlar ve psikologlar daha iyi açıklar sanırım ama bana göre her dönemin iyi ve kötü tarafı vardır. Geçmişte bugünün teknoloji çağının yoğunluğu ve koşturmacası yoktu belki ama iletişim ve bilinç de şimdiki kadar gelişmiş değildi. Zamanla bilim ve bilinç ilerledikçe, geçmişin deneyimini de buna katarak çok daha güçlü bağlar kurulabileceğine inanıyorum.

Her insanın edebiyatı ve yazarlığı tanımlama biçimi farklıdır; kimine göre yazar, duygulara tercüman olandır, kimine göre topluma ayna tutan ya da değişimi tetikleyen bir düşünürdür. Peki, size göre yazar kimdir ve onun en temel sorumluluğu nedir?

Her insanın beklentisine bağlı olarak tanımı farklılaşabilir tabii ki. Her yazarın çıkış hikâyesi farklıdır ve buna bağlı olarak toplum ona bir misyon yükleyebilir.

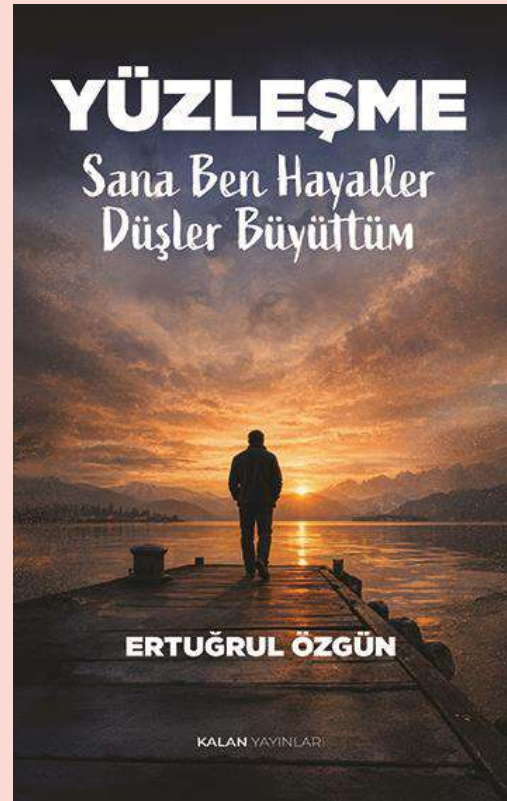
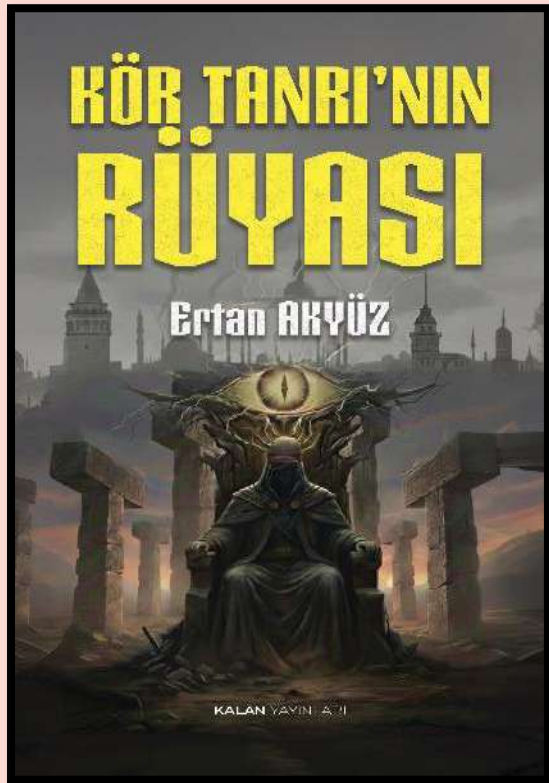
Bence edebiyat; insanın ruhuna, bilincine dokunma sanatıdır, yaşama sanatıdır. Yazar, satır aralarında kendisiyle birlikte dolaşan okuyucuya yeni bir dünya sunar, farklı pencereler açar. Kendi adıma söylemem gerekirse benim için yazarlık yaşamaktır. Ben ilk önce nefes alabilmek için çıktım bu yola, sonra birileri sesimi duysun istedim.

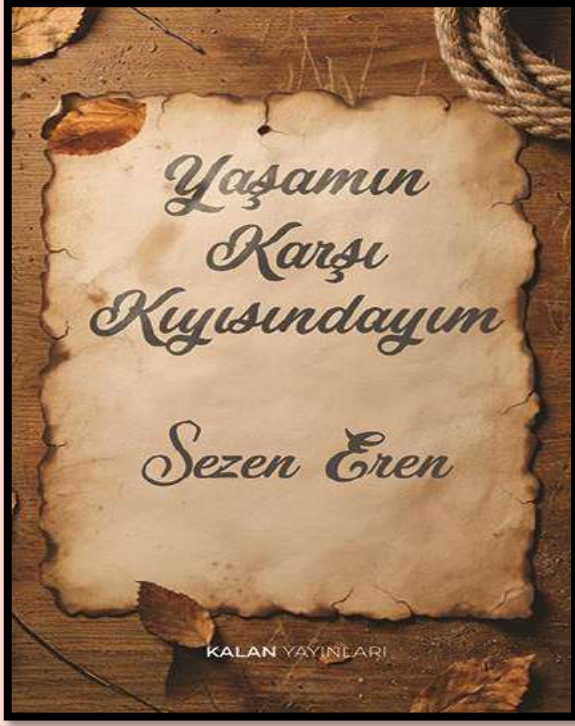
Aliye Uğur'un okurlarına tavsiye edeceği beş yazar ve beş eser sorsak, yanıtı ne olur?

Gerçekten o kadar çok ki. Hangilerini söyleyeceğimi bilemedim. Tavsiyeden ziyade, etkisinde kaldıklarımдан birkaçını sayabilirim. John Steinbeck – Gazap Üzümleri. Dostoyevski – Suç ve Ceza. Tolstoy – Anna Karenina. Maksim Gorki – Ana (Bu arada Ana, okuduğum ilk klasiktir). Vedat Türkali – Bir Gün Tek Başına.

Ayrıca Yaşar Kemal, Sabahattin Ali, Zülfü Livaneli, Murathan Mungan, Ahmet Ümit, Ayşe Kulin gibi yazarlarımızı severek okurum.

KALAN'DAN YENİ ÇIKANLAR

KALAN YAYINLARI

Uluslararası Bir Yayınevi
1999'dan beri...

www.kalanyayincilik.com
kalanyayinlari1999@gmail.com

